

jeg synes dog virkelig, at det er for lidt til ikke at ville gaa ind paa en Post, naar den i og for sig er nyttig, at en lille Del af den har været saa meget inden for paa Provisorierne, at den har været opført paa de administrative Budgetter uden at være bevilget af Folketinget — naar den ikke er brugt. Jeg tror derfor, at vi kunne behandle Sagen ligefrem efter dens indre Værd, og saa forekommer det mig nok, at det er dog en underlig Ting at ville nægte os paa Flaaden nogenlunde tidssvarende Geværer. Vel indrømmer jeg, at Geværer ere ikke for Søværnet af den Bigtighed som for Fodfolket f. Eks., men de ere dog ved mange Lejligheder af stor Bigtighed. Mærkamp kan overmaade hyppig finde Sted, og saa er virkelig Geværilden fra Døt og Rejsning og Mærse og ingenlunde af underordnet Betydning. Vi ville dog imidlertid ikke anvende saa meget pr. Gevær, som Hæren har gjort; vi ville blot have et Gevær som dens omtrent, med den samme ballistiske Virkning, samme flade Bane og lange Rækning og navnlig med samme Ammunition som Hærens, saaledes at man kan supplere hinanden, hvad der kan være en overmaade god Ting. Det bliver for øvrigt med Remingtonmekanisme, og saa bliver der en anden Forandring, som jeg anser for meget væsentlig, at man kan anbringe Bajonet paa Geværer. Vor nuværende Karabin — det er jo ikke andet end en Kavallerikarabin — kan man ikke anbringe Bajonet paa, og det er dog under mange Forhold uheldigt. Jeg vil ikke paastaa, at Entringer eller Landgangs-ekspeditioner hyppig finde Sted, men det kan dog ske, og have vi saa stude vore Karabiner af een Gang i en Meld, have vi ikke saa megen Nytte af dem, som man vilde have af en god Fjæstlavnsknippel; for det er den eneste Maade, vi saa kunne bruge den paa. Det vil derfor være hensigtsmæssigt, om vi kunne faa en Bajonet paa den. Jeg tror derfor virkelig, at denne Bevilling i enhver Henseende er en meget rimelig, og jeg skal derfor anbefale den til Tinget til Vedtagelse nu, hvad jeg gerne kan gøre, om jeg end nok ved efter sædvanlig Praksis, at Tinget ikke gør det; men jeg kan maaste dog haabe, at jeg ved nærmere Forhandling med Udvalget kan faa denne Bevilling igennem til 3dje Behandling.

J. Scavenius: Den ærede Ordførers Stilling lige over for dette Budget er jo i alt væsentligt den samme som lige over for Krigsministeriets, og allerede af den Grund maa det maaste være mig tilladt at vende et

Ojeblik tilbage til nogle Ytringer, som faldt fra hans og flere andres Side om gamle Udtalelser fra min Side. Jeg kunde ikke saa vel — jeg kunde naturligvis nok til Dels — have svaret paa dem i Gaar, da jeg ikke havde liggende for mig de Udtalelser, til hvilke der sigtedes. Den ærede Ordfører citerede som sagt i Forgaars og gentog i Gaar nogle Udtalelser af mig, som ere fremkomne i en Meddelelse til mine Vælgere, fort efter at jeg havde forladt Ministeriet. Jeg har for saa vidt intet mod denne Citering at indvende, som jeg fuldt ud vedfender mig de Udtalelser, som der findes. Disse Udtalelser udtrykte, tror jeg tydelig og klart min politiske Opfattelse, den Gang jeg traadte ind i Ministeriet, mine særlige Grunde til med Glæde at træde ind i Ministeriet og paatage mig det Arbejde, der paalægges mig. De udtrykte ogsaa min Tro til, at det i den Tid, jeg sad i Ministeriet, lykkedes mig at bidrage min ikke saa ringe Del til, at Sagerne og særlig Forsvarsager kom ind i den Gænge og især blev i den Gænge, som Forsvarsvennerne her i Landet maatte ønske. Jeg vedfender mig altsaa i og for sig fuldt ud disse Udtalelser, men den højtærede Ordfører havde ikke Ret i de Slutninger, han drog af disse Udtalelser, thi han burde dog maaste have lagt Mærke til den Tilføjelse, som jeg udtrykkelig gjorde, og som stod trykt i denne Udtalelse, og som lød saaledes: „hvad jeg skriver her, var min personlige Opfattelse den Gang, udtrykker altsaa paa ingen Maade den daværende Regerings Opfattelse“. Jeg tror derfor, at jeg tør sige, at den ærede Ordfører ikke med Ret kunde drage de Slutninger, han drog ud af, hvad jeg udtalte som min Opfattelse den Gang, nemlig at det skulde paa nogen Maade kunne siges at være Regeringens Opfattelse. Jeg hørte jo nok — og det er selvfølgelig let forstaaligt — at den højtærede Krigsminister tog Afstand herfra, og det saa meget mere, som den ærede Ordfører i sin Gentagelse af Citationen af mine Udtalelser, mente at kunne henvise til den ledende Stilling, som han gjorde mig den Ære at antage, jeg havde indtaget i Ministeriet. Og saa her er jeg for saa vidt enig med den højtærede Krigsminister, som i den Tid, jeg havde den Ære at være Medlem af Ministeriet, var dette Ministerium funderet og konstrueret paa den rette Maade, det vil sige: der var en, som havde den Pligt at lede, og som virkelig ogsaa ledede det, nemlig Konsejlspræsidenten. Hvad de øvrige Minister angaar, kunde det hende, at den ene til den og den anden til den Tid havde mere eller mindre Indflydelse paa Sagernes Gang, men at optage en Diskussion og en Debat